

Ludmilla zat zwijgend tegenover hem. Haar eens fel rode haren waren grijs geworden. Ze droeg het in een eenvoudige knot, maar plukken waren losgeraakt en hingen onverschillig langs haar gezicht vol rimpels.

Almor wist dat hij ze zelf ook had. Als zijn vingers over zijn gezicht gleden, voelde hij de diepe groeven in zijn voorhoofd en langs zijn mond. Vroeger noemden de vrouwen hem knap, maar nadat hun dochttertje was ontvoerd, was hij ineens oud geworden.

Ludmilla roerde met haar vork door het eten. Ze had niet door dat Almor haar bekeek. Zo was het de laatste jaren steeds tussen hen geweest. Sinds de verdwijning van hun dochter had het verschrikkelijke stilzwijgen hun huwelijk gekenmerkt. Almor wist zeker dat zijn vrouw woedend zou worden als hij had geprobeerd een nieuw onderwerp ter sprake te brengen. Nu was het te laat en zou ze niet eens meer de moeite nemen om kwaad op hem te worden.

Almor zuchtte diep.

Ludmilla wierp hem een blik toe. Het contrast met hoe ze voor het eerst naar hem had gekeken, was groot. Haar ogen hadden woedend gefonkeld bij hun eerste ontmoeting. Nu zou Almor er alles voor over hebben om een dergelijke emotie op haar gezicht te zien. Alles was beter dan de nietszeggende strakheid van de gelaatstreken die ze nu al jaren had en die zich vooral tot hem leek te richten.

'Vanuit de mist zag ik een man op een paard vlak langs het raam rijden,' zei Ludmilla ineens.

Almor wist wat er ging komen. Zijn vrouw had het verhaal steeds opnieuw aan hem verteld, alsof ze hem ervan wilde doordringen dat haar geen blaam trof. Toch onderbrak hij haar niet. Hij was blij met ieder woord dat ze tot hem sprak. Het was nog steeds fijn om naar haar stem te luisteren. Zelfs als die net als nu vlak was.

'Daarna werd er op de deur geklopt. Het was een Gezuiverde man. Ik dacht dat hij familie van je was. Toen rook ik een vreemde geur en verloor ik de controle over mijn lichaam. De man dwong mij naar achteren met elke stap die hij deed. Hij wist de weg. Zonder tegen mij te spreken, pakte hij Lilith op en verliet hij ons huis.' Ludmilla wreef langs haar ogen alsof ze huilde, maar haar vingertoppen bleven droog.

Nu Ludmilla het verhaal had afgerond, vervielen ze weer in stilzwijgen. Wat viel er ook te zeggen na al die jaren? Wilde ze zijn excuses? Wilde ze dat hij de schuld op zich nam?

Almor wist dat er dagen waren dat Ludmilla hem alles verweet. Via zijn familie had hun dochter de gave om te wisselen geërfd. Dat was de enige reden die ze konden verzinnen voor de ontvoering.

In gedachten verzonken haalde Almor zijn eigen herinneringen aan die noodlottige dag naar boven. De periode die eraan vooraf ging was de gelukkigste in zijn leven. Ludmilla en hij verborgen hun gevoelens voor elkaar niet en uit hun liefde was een meisje voortgekomen. Het had hun leven compleet gemaakt.

Toen kwam die ene dag. De dichte mist waar zijn vrouw over sprak, verontrustte hem. Hij kon niet eens het eind van het tuinpad zien. Na een korte aarzeling was hij toch gegaan. Dat verweet Almor zichzelf.

Hij wierp een blik op Ludmilla. *Als ik thuis was geweest, had die schoft onze dochter nooit meegekregen. Ik had Lilith met mijn leven beschermd.*

Almor drukte de verwijten weg en ging weer terug in de tijd. Het was al donker toen hij terugkwam van de markt. Nergens in zijn huis had echter licht gebrand. Hij had Ludmilla gevonden in de gang, snikkend. Zodra ze hem zag begon ze hysterisch te huilen. Hij had haar naar de woonkamer gebracht en wat licht gemaakt. Ludmilla huilde de naam van hun dochter. Met een knoop in zijn maag was hij naar haar kamer gegaan.

Zijn maag kneep zelfs nu nog samen bij de herinnering. Het wiegje was leeg. Enkele ogenblikken had hij daar gestaan, verscheurd door woede en verdriet. Terug in de woonkamer was Ludmilla gekalmeerd. Dat was de eerste keer dat hij het verhaal hoorde.

Nu keek Almor weer op. Zijn vrouw had de tafel afgeruimd en was bezig met de afwas. Hij stond op en liep op haar af. Ze verstijfde zodra hij zijn armen om haar heen sloeg. Verslagen liet hij haar weer los. Hij pakte een droogdoek om haar te helpen, maar smeed die vervolgens op het aanrecht en draaide zich om. Hij mompelde kwaad iets terwijl hij naar buiten liep.

Nadat hij zijn paard had gezadeld, verliet hij met grote snelheid het dorp. Bij een meertje liet hij zich uit het zadel glijden. Almor deed geen moeite om zichzelf op te vangen. Met een klap belandde hij op de grond. Verslagen bleef hij liggen.

Vanaf het moment dat hij Ludmilla voor het eerst zag, was hij verliefd op haar geweest. Hij had moeten vechten voor haar, maar toen hij haar hart had gewonnen, waren de eerste gevoelens snel over gegaan in een veel diepere band. Hij had altijd gedacht dat ze samen de wereld aankonden, maar nu duldde zijn vrouw niet eens zijn aanraking. Soms kon hij aan haar ogen zien dat ze had gehuild, maar ze deed dat allang niet meer in zijn bijzijn. Eerst had hij haar nog gesmeekt haar gevoelens met hem te delen, maar omdat ze bleef zwijgen over wat er in haar omging, was hij daarmee gestopt.

Het gemis van hun dochter was verschrikkelijk, maar Almor vond het verlies van zijn vrouw vele malen erger. Misschien had Ludmilla dat ook door en verachtte ze hem daarom. Een kind was immers het grootste goed en in haar ogen rouwde hij vast niet genoeg om Lilith.

Almor schoot overeind en wreef in zijn ogen. Was hij in slaap gevallen? Hij liet zijn blik langs de hemel glijden, niet zeker wat hem zo alert had gemaakt.

Opeens begreep hij wat zijn aandacht had getrokken. Een duistere vlek aan de hemel slokte steeds meer sterren op. Langzaam werd de vorm van een draak zichtbaar.

Hij sprong op. 'Lilith!'

Een glimlach trok over zijn gezicht. Vandaag kreeg hij eindelijk zijn gezin terug. Ludmilla zou zich in zijn armen stortten als hij met hun dochter thuiskwam. Almor schreeuwde opnieuw haar naam terwijl hij naar haar zwaaide.

Onhoorbaar vloog de draak over hem heen naar het dorp. Zonder te aarzelen spuwde ze vuur zodra ze de eerste huizen bereikte. De vlammen leken haar woede aan te wakkeren. Enkele tellen later stond het hele dorp in brand. Vol ongeloof keek Almor toe.

De aanval duurde slechts enkele minuten. Lilith maakte een ruime bocht en verdween buiten het bereik van het vuur. Haar silhouet verdween in het duister alsof de nacht de deuren weer voor de draak had geopend.

'Lilith! Kom terug! Kom alsjeblieft terug!' gilde Almor wanhopig. Zijn stem werd overstemd door het joelen van het vuur.

'Ludmilla!'

Almor besepte ineens dat zijn vrouw thuis lag te slapen. Hij sprong op zijn paard en gaf het de sporen. Het dier rende wild tussen de brandende huizen door. Voor zijn huis sprong Almor uit het zadel. De hitte was intens, maar toch gooide hij de deur open en drong het brandende gebouw binnen. Hij voelde geen pijn toen de vlammen aan zijn armen en gezicht likten. De slaapkamer stond vol rook. Hij greep zijn vrouw en sleurde haar naar buiten, terwijl hij zijn mond en neus bedekte met zijn arm. Bij de put hield hij stil. Emmers vol water gooide hij over Ludmilla, voor hij besepte dat ze dood was. Hij nam haar in zijn armen en wiegde haar heen en weer.

Daarna leunde hij achterover. Hij vond steun tegen de waterput.

'Lilith! Hij slingerde haar naam woedend de nacht in.

Hij was alles kwijt. Nu hij zijn dochter had gevonden, besepte hij dat ze tot een monster was gemaakt. Een monster dat zojuist zijn vrouw had vermoord. Deze nacht was hem alles afgenomen waar hij voor leefde.

Copyright Kim ten Tusscher